

PRESIDENT VERMIST

BILL CLINTON &
JAMES PATTERSON

PRESIDENT VERMIST

Vertaald door André Haacke,
Ruud van der Helm en Waldemar Noë

Nieuw Amsterdam

Personen en situaties in deze roman zijn fictief. Eventuele overeenkomsten met werkelijk bestaande personen en situaties berusten op toeval.

Oorspronkelijke titel *The President is Missing*. Alfred A. Knopf en Little, Brown and Company, New York

Deze uitgave is tot stand gekomen met medewerking van Alfred A. Knopf en Little, Brown and Company, New York

© 2018 James Patterson en William Jefferson Clinton

© 2018 Nederlandse vertaling André Haacke, Ruud van der Helm en Waldemar Noë / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Mario J. Pulice

Omslagbeeld Getty Images

Omslagbewerking Bart van den Tooren

Foto auteurs © David Burnett

NUR 302 / 305

ISBN 978 90 468 2409 2

www.nieuwamsterdam.nl

Met speciale dank aan Robert Barnett, onze vriend en advocaat, die ons heeft samengebracht voor dit boek en die ons adviseerde, op ons inpraatte en er af en toe de zweep overheen liet gaan.

Tevens dank aan Davis Ellis, die ons geduldig en vol wijze raad bijstond tijdens de research, bij onze eerste en tweede synopsis en de vele, vele versies van dit boek. Zonder Davids hulp en inspiratie zou dit boek niet geworden zijn wat het nu is.

Dank aan Hillary Clinton – die met deze dreiging en de consequenties van genegeerde waarschuwingen te maken heeft gehad en ertegen heeft gevochten – voor haar constante aanmoediging en aansporingen het verhaal realistisch te houden.

Dank aan Sue Solie Patterson, die de kunst van het bekritisieren en die van het aanmoedigen verstaat, en dat vaak tegelijkertijd.

Dank aan Mary Jordan, die haar hoofd erbij houdt wanneer iedereen om haar heen het niet meer weet.

Dank aan Deneen Howell en Michael O’ Connor, die ons bij de les hielden en ervoor zorgden dat we op schema en niveau bleven.

Dank aan Tina Flournoy en Steve Rinehart, die de nieuwe partner bij zijn kant van het verhaal hielpen.

En dank aan alle mannen en vrouwen van de Amerikaanse geheime dienst en alle andere wetshandhavers – het leger, de inlichtingen- en diplomatieke diensten – die zich ervoor inspannen om de rest van ons in veiligheid te laten leven.

Voor hun onschatbare assistentie in technische aangelegenheden, onze bijzondere dank aan: John Melton, die van 1992 tot 1994 heeft gediend in het 75e Ranger Regiment; James Wagner; Thomas Kinzler; en Richard Clarke, die vier presidenten heeft gediend als adviseur op het terrein van contraterrorisme en nationale veiligheid.

DONDERDAG 10 MEI

1

‘Hierbij is de zitting van de speciale onderzoekscommissie geopend...’

De haaien cirkelen met trillende neusvleugels om me heen, ze ruiken de geur van bloed. Het zijn er dertien, om precies te zijn. Acht van de oppositiepartij en vijf van mijn partij, haaien voor wie ik met advocaten en adviseurs een verweer heb voorbereid. Ik heb op harde wijze moeten leren dat je weinig tegen roofdieren kunt uitrichten, hoe goed je je ook hebt voorbereid. Er komt een punt waarop je niets anders kunt doen dan erin springen en terugvechten.

Doe het niet, was het nadrukkelijk verzoek dat ik gisteravond voor de zoveelste keer van mijn stafchef, Carolyn Brock, kreeg. *U moet uit de buurt van die commissie blijven, sir. Er valt niets te winnen, u zult het onderspit delven.*

U kunt hun vragen niet beantwoorden, sir.

Het zal het einde van uw presidentschap betekenen.

Ik laat mijn blik langs de rij van dertien gezichten tegenover me gaan, een moderne versie van de Spaanse inquisitie. De man in het midden met het zilverkleurige haar, die achter het naambordje LESTER RHODES zit, schraapt zijn keel.

Lester Rhodes, voorzitter van het Huis van Afgevaardigden, is doorgaans niet aanwezig bij dit soort hoorzittingen, maar voor deze speciale onderzoekscommissie heeft hij een uitzondering gemaakt. Hij heeft er congresleden uit zijn kamp voor benoemd die het saboteren van mijn agenda en mijn politieke, maar ook mijn persoonlijke ondergang tot hun belangrijkste levensdoel lijken te hebben verheven. Dat machtshonger lagere instincten in mensen wakker maakt is zo oud als de Bijbel, maar sommige van

mijn tegenstanders haten me hartgrondig. Ze willen me niet alleen het Witte Huis uit hebben. Nee, ze zijn pas tevreden als ik achter de tralies verdwijn, gevierendeeld word en mijn naam uit de geschiedenisboeken is verwijderd. Sterker nog, als je ze hun gang liet gaan, dan zouden ze waarschijnlijk mijn huis in North Carolina platbranden en op het graf van mijn vrouw spugen.

Ik trek de bocht uit de zwanenhals van de microfoon zodat hij recht en zo dicht mogelijk bij me staat. Ik wil niet dat ik me voorover moet buigen terwijl de commissieleden rechtop op hun leren stoelen met hoge rugleuning zitten, als koningen en koninginnen op hun troon. Ik zou een zwakke en onderdanige indruk maken, en het onbewuste signaal afgeven dat ik aan hun genade ben overgeleverd.

Ik sta er alleen voor. Geen ruggensteun, geen advocaten, geen aantekeningen. Het Amerikaanse volk zal niet zien dat ik met een hand over de microfoon fluisterend mijn advocaat raadpleeg, om dan aan een congreslid te verklaren dat ik het me niet precies meer kan herinneren. Ik verberg me niet. Ik zou hier niet moeten zijn, en ik wil hier zeker niet zijn, maar hier ben ik. En niemand anders. De president van de Verenigde Staten die een bende aanklagers het hoofd moet bieden.

De top drie van mijn naaste medewerkers kijkt vanuit een hoek van de kamer toe: stafchef Carolyn Brock; Danny Akers, mijn oudste vriend en de officiële raadsman van het Witte Huis; en Jenny Brickman, adjunct-stafchef en mijn belangrijkste politiek adviseur. Stoïcijnse gezichten, onaangedaan, maar ook bezorgd. Geen van hen wilde dat ik dit zou doen. Ze kwamen tot de unanieme conclusie dat het de grootste vergissing uit mijn presidentschap was.

Maar hier ben ik. Het moment is aangebroken. We zullen zien of ze gelijk hebben.

‘Meneer de president.’

‘Meneer Rhodes.’ Officieel zou ik hem bij deze gelegenheid eigenlijk ‘meneer de voorzitter’ moeten noemen, maar er zijn wel meer dingen die ik hem niet zal noemen.

Dit kan op vele manieren beginnen. Een zelfingenomen betoog van de voorzitter dat als vraag is verpakt. Of enkele simpele inlei-

dende vragen als voorzetje. Maar ik heb genoeg videobeelden van Lester Rhodes gezien uit de tijd dat hij nog geen voorzitter van het Huis van Afgevaardigden was, toen hij nog als middelmatig congreslid in de Commissie Toezicht en Bestuurlijke Vernieuwing van het Huis zat, om te weten dat hij een voorliefde heeft voor een sterke opening, recht op het doel af om de ondervraagde meteen van zijn stuk te brengen. Hij weet – zoals iedereen dat sinds 1988 weet, toen Michael Dukakis het tijdens het verkiezingsdebat verknalde, omdat hij meteen een vraag over de doodstraf kreeg – dat de eerste klap een daalder waard is en dat niemand zich de rest zal herinneren.

Zou de voorzitter net zo'n aanvalsplan op een zittende president loslaten?

Natuurlijk doet hij dat.

'President Duncan,' begint hij. 'Sinds wanneer houden we ons bezig met het beschermen van terroristen?'

'Dat doen we niet,' zeg ik zo snel dat ik bijna door hem heen praat. Je moet zo'n vraag meteen in de kiem smoren. 'En dat zullen we ook nooit doen. Niet zolang ik president ben.'

'Weet u dat zeker?'

Zei hij dat nu echt? Ik voel de warmte naar mijn gezicht stijgen. We zijn nog maar net begonnen en hij heeft me al in het nauw gedreven.

'Meneer de voorzitter,' zeg ik, 'als ik zoiets zeg, dan meen ik het. Laten we daar duidelijk over zijn. We houden ons niet bezig met het beschermen van terroristen.'

Hij wacht een ogenblik. 'Misschien dat ik uw woorden niet goed heb begrepen, meneer de president. Beschouwt u de Sons of Jihad als een terroristische organisatie?'

'Uiteraard.' Mijn medewerkers hebben me gezegd het woord 'uiteraard' te vermijden; het kan pompeus en neerbuigend klinken als je er de verkeerde toon in legt.

'Een organisatie die steun van Rusland heeft ontvangen, toch?'

Ik knik. 'Rusland heeft de SOJ van tijd tot tijd gesteund, ja. We hebben hun steun aan de SOJ en andere terroristische organisaties veroordeeld.'

‘De Sons of Jihad hebben op drie verschillende continenten terreurdaaden gepleegd, is dat correct?’

‘Dat is een juiste constatering, ja.’

‘Ze zijn verantwoordelijk voor de dood van duizenden mensen?’

‘Ja.’

‘Onder wie Amerikanen?’

‘Ja.’

‘De aanslag op het Bellwood Arms Hotel in Brussel, waarbij zeventig mensen om het leven kwamen, inclusief een delegatie van congresleden uit Californië? Het hacken van een luchtverkeerssysteem in de republiek Georgië, waardoor drie vliegtuigen neerstortten, waaronder een met de Georgische ambassadeur die op weg was naar de VS?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Incidenten die vóór mijn presidentschap hebben plaatsgevonden, maar inderdaad, de Sons of Jihad hebben de verantwoordelijkheid voor beide aanslagen opgeëist.’

‘Goed, laten we het dan over de periode van uw presidentschap hebben. Is het niet zo dat de SOJ nog maar een paar maanden geleden verantwoordelijk was voor het hacken van militaire systemen van Israël om vertrouwelijke informatie over geheime commando's en troepenbewegingen openbaar te maken?’

‘Ja,’ zeg ik, ‘dat klopt.’

‘En dan wat dichter bij huis, hier op ons continent,’ zegt hij. ‘Vorige week nog, vrijdag 4 mei. Hebben de Sons of Jihad niet nog een aanslag gepleegd door het controlesysteem van Toronto's metronetwerk te hacken en onklaar te maken, waardoor er een trein ontspoorde? Wat resulteerde in zeventien dodelijke slachtoffers, talloze gewonden en duizenden reizigers die urenlang in het donker vastzaten?’

Hij heeft gelijk dat de SOJ ook dáárvóór verantwoordelijk was. En het slachtofferaangetal klopt. Maar voor de SOJ was dit geen terreurdaad.

Het was een test.

‘Vier van de mensen die in Toronto om het leven kwamen waren Amerikanen, is dat correct?’

‘Dat is correct,’ zeg ik. ‘De Sons of Jihad hebben niet de verantwoordelijkheid opgeëist, maar we denken dat ze erachter zitten.’

Hij knikt en werpt een blik op zijn aantekeningen. ‘De leider van de Sons of Jihad, meneer de president. Dat is een man die Suliman Cindoruk heet, klopt dat?’

Daar gaan we.

‘Ja, Suliman Cindoruk is de leider van de SOJ,’ zeg ik.

‘De gevaarlijkste en productiefste cyberterrorist in de wereld, correct?’

‘Dat klopt.’

‘Een moslim die in Turkije is geboren, toch?’

‘Hij is in Turkije geboren, maar hij is geen moslim,’ zeg ik. ‘Hij is een seculiere, extreme nationalist die zich verzet tegen de invloed van het Westen in het oosten en zuidoosten van Europa. De “jihad” die hij voert heeft niets met religie te maken.’

‘U zegt het.’

‘Dat staat in alle rapporten van de inlichtingendienst die ik heb gelezen,’ zeg ik. ‘En die heeft u ook gelezen, meneer de voorzitter. Als u hier een islamofob betoog van wilt maken, ga uw gang, maar dat zal ons land er niet veiliger op maken.’

Er verschijnt een spottend glimlachje op zijn gezicht. ‘Hoe dan ook, hij is de meest gezochte terrorist ter wereld, is het niet?’

‘We zouden hem graag willen hebben,’ zeg ik. ‘We willen iedere terrorist pakken die ons land probeert aan te vallen.’

Hij zwijgt even. Hij overweegt om nog een keer ‘Weet u dat zeker?’ te vragen. Als hij dat doet, dan zal ik alle wilskracht die ik heb moeten verzamelen om deze tafel niet om te gooien en hem naar de keel te vliegen.

‘Om het even helder te krijgen,’ zegt hij. ‘De Verenigde Staten willen Suliman Cindoruk pakken.’

‘Dat hoeft helemaal niet verhelderd te worden,’ snauw ik. ‘Dat is altijd volkomen duidelijk geweest. Altijd. We jagen al meer dan tien jaar op Suliman Cindoruk. En daar zullen we niet mee stoppen tot we hem hebben. Is dat niet helder genoeg voor u?’

‘Nou, meneer de president, met alle respect...’

‘Nee,’ onderbreek ik hem. ‘Als u uw vraag met “met alle respect” begint, dan weet ik dat u iets gaat zeggen waar *geen enkel* respect uit blijkt. U mag denken wat u wilt, meneer de voorzitter, maar u kunt wel *enig* respect tonen; als het niet voor mij is, dan wel voor alle andere mensen die hun leven wijden aan het bestrijden van terrorisme en ons land veilig proberen te houden. We zijn niet perfect, en dat zullen we ook nooit zijn. Maar we blijven altijd ons best doen.’ Ik maak een wegwerpgebaar. ‘Goed, stel uw vraag.’

Mijn hart bonst, ik haal diep adem en kijk naar mijn drie adviseurs. Jenny, mijn politiek adviseur, knikt – ze heeft altijd al gevonden dat ik onze nieuwe voorzitter van het Huis van Afgevaardigden agressiever moet bejegenen. Aan Danny valt niets af te lezen. Carolyn, mijn nuchtere stafchef, zit voorover geleund met haar ellebogen op haar knieën, de handen samengevouwen onder haar kin. Als ze een olympische jury vormden, dan zou Jenny me een 9 geven voor deze uitbarsting, maar Carolyn zou op niet hoger dan een 5 uitkomen.

‘Het gaat hier niet om mijn vaderlandsliefde, meneer de president,’ zegt mijn opponent met het zilverkleurige haar. ‘Het Amerikaanse volk maakt zich ernstig zorgen over de gebeurtenissen van vorige week in Algerije, en daar hebben we het nog niet eens over gehad. Het Amerikaanse volk heeft het recht om te weten aan welke kant u staat.’

‘Aan welke kant ik sta?’ Ik schiet naar voren en stoot bijna de voet van mijn microfoon van de tafel. ‘Ik sta aan de kant van het Amerikaanse volk, dát is de kant waar ik sta.’

‘Meneer de...’

‘Ik sta aan de kant van de mensen die dag en nacht werken om ons land veilig te houden. Degenen die niet denken aan hun imago of uit welke hoek de politieke wind waait. Degenen die niet met hun successen te koop lopen en zich niet kunnen verweren als er kritiek komt. Dát is de kant waar ik sta.’

‘President Duncan, de mannen en vrouwen die elke dag de strijd aangaan om onze natie veilig te houden hebben mijn onvoorwaardelijke steun,’ zegt hij. ‘Maar dit gaat niet over hen. Dit gaat over

u, sir. We spelen geen spelletjes en ik ben hier niet voor mijn plezier.’

Onder andere omstandigheden zou ik hard gelachen hebben. Lester Rhodes heeft reikhalzend uitgekeken naar deze hoorzitting, nog meer dan een scholier die zich op zijn achttiende verjaardag verheugt.

Het is allemaal gespeeld. Voorzitter Rhodes heeft deze speciale onderzoekscommissie in het leven geroepen met slechts één doel voor ogen – het vinden van een presidentiële misstap die ernstig genoeg is om de zaak aan het Comité voor de Rechtspraak van het Huis van Afgevaardigden over te dragen, zodat deze een afzettingsprocedure kan beginnen. De acht congresleden uit zijn kamp zijn allemaal uit veilige kiesdistricten afkomstig; hun benoeming is zó doorzichtig dat ze hier rustig met een duim in de mond hun broek kunnen laten zakken en dan nóg zouden ze zonder enige tegenstand over twee jaar weer herkozen worden.

Mijn team heeft gelijk. Het doet er niet toe of er sterke, zwakke of valse bewijzen tegen me zijn. Het hek is van de dam.

‘Stel uw vragen,’ zeg ik. ‘Zodat we snel klaar zijn met deze schertsvertoning.’

In de hoek zie ik Danny Akers terugdeinzen, hij fluistert iets tegen Carolyn, die even knikt maar verder onaangedaan blijft kijken. Danny valt erover dat ik de hoorzitting als een ‘schertsvertoning’ afdoe. Hij heeft me meer dan eens gezegd dat zo’n opmerking een ‘zeer slechte zaak’ is en dat ik het Congres er in feite mee legitimeer om me te ondervragen.

Daar kan hij gelijk in hebben. Maar hij kent het volledige verhaal niet. Hij heeft de security clearance niet om te weten wat ik weet, en wat Carolyn weet. Als hij die had, dan zou hij er anders tegenaan kijken. Hij zou weten waarmee ons land wordt bedreigd, een bedreiging die we nog nooit eerder hebben meegemaakt.

Een bedreiging die me ertoe heeft gebracht dingen te doen waarvan ik nooit had gedacht dat ik ze zou doen.

‘Meneer de president, heeft u Suliman Cindoruk op zondag 29 april van dit jaar gebeld? Iets langer dan een week geleden dus.

Heeft u de meest gezochte terrorist ter wereld wel of niet telefonisch benaderd?’

‘Meneer de voorzitter,’ zeg ik, ‘zoals ik al zo vaak heb gezegd, en zoals u ongetwijfeld weet: niet alles wat met de veiligheid van het land van doen heeft, kan openbaar worden gemaakt. Het Amerikaanse volk zal begrijpen dat de landsveiligheid en het buitenlandse beleid over veel verschillende schijven lopen, dat er complexe transacties aan te pas komen en dat sommige zaken in mijn regeringsperiode nu eenmaal geheim moeten blijven. Niet omdat ik dat zo graag *wil*, maar omdat het niet anders kan. Dat is het privilege van de president.’

Rhodes zal de toepassing van dit privilege op vertrouwelijke informatie waarschijnlijk aanvechten. Maar Danny Akers, de raadsman van het Witte Huis, zegt dat ik dat gevecht zal winnen, omdat het hier om mijn grondwettelijke autoriteit inzake het buitenlandse beleid gaat.

Hoe dan ook, mijn maag trekt samen als ik deze woorden uitspreek. Maar Danny zei dat dit privilege alleen geldt als ik er een beroep op doe. Doe ik dat niet, dan moet ik antwoord geven op de vraag of ik twee zondagen terug Suliman Cindoruk, de meest gezochte terrorist ter wereld, heb gebeld.

En dat is een vraag die ik niet ga beantwoorden.

‘Meneer de president, ik vraag me af of het Amerikaanse volk dat als een behoorlijk antwoord zal beschouwen.’

Nou, meneer de voorzitter, ik vraag me af of het Amerikaanse volk jou als een behoorlijke voorzitter zal beschouwen, maar goed, het Amerikaanse volk heeft jou ook niet tot voorzitter van het Huis van Afgevaardigden gekozen. Je kreeg een magere tachtigduizend stemmen in het derde kiesdistrict van Indiana. Ik heb vierenzestig miljoen stemmen gekregen. Maar je maatjes van de partij hebben jou nu eenmaal tot hun leider benoemd, dit omdat je zo veel geld voor ze hebt geworven en je ze hebt beloofd dat je me te grazen zult nemen.

Zoiets zou het waarschijnlijk niet goed doen op tv.

‘Dus u ontkent niet dat u Suliman Cindoruk op 29 april heeft gebeld, klopt dat?’

‘Ik heb uw vraag al beantwoord.’

‘Nee, meneer de president, dat heeft u niet. U weet vast wel dat de Franse krant *Le Monde* gelekte belgegevens heeft gepubliceerd, met verklaringen uit anonieme bron, waaruit blijkt dat u op zondag 29 april van dit jaar Suliman Cindoruk heeft gebeld en gesproken. Bent u daarvan op de hoogte?’

‘Ik heb het artikel gelezen,’ zeg ik.

‘U wilt het ontkennen?’

‘Ik geef u hetzelfde antwoord als hiervoor. En ik ga er niet over in discussie. Dat spelletje van heb-ik-gebeld-of-niet ga ik niet spelen. Ik beken noch ontken acties die ik heb ondernomen voor de veiligheid van het land, laat staan dat ik erover in discussie ga. Niet als ik me verplicht voel om ze in het belang van de nationale veiligheid geheim te houden.’

‘Nou, meneer de president, u kunt het nauwelijks nog een geheim noemen als een van de gezaghebbendste kranten van Europa het publiceert.’

‘Mijn antwoord blijft hetzelfde,’ zeg ik. Mijn god, ik klink als een stommeling. Erger nog: als een advocaat.

‘*Le Monde* schrijft dat...’ Hij houdt de krant omhoog. “De Amerikaanse president Jonathan Duncan initieerde een telefoongesprek met Suliman Cindoruk, leider van de Sons of Jihad en een van de meest gezochte terroristen ter wereld, in een poging om overeenstemming te bereiken tussen de terroristische organisatie en het Westen.” Ontkent u dit, meneer de president?’

Ik kan hier niet op antwoorden en dat weet hij. Als een jonge kat met een bal wol mept hij me alle kanten op.

‘U heeft mijn antwoord al gekregen,’ zeg ik. ‘Ik ga mezelf niet herhalen.’

‘Het Witte Huis heeft nooit gereageerd op dat bericht in *Le Monde*, op welke manier dan ook.’

‘Dat klopt.’

‘Maar Suliman Cindoruk wel, toch? Hij publiceerde een video waarin hij zei: “Laat de president maar smeken hem te sparen. Ik zal genadeloos zijn waar het Amerika betreft.” Was dat niet wat hij zei?’

‘Dat is wat hij zei.’

‘Als reactie hierop kwam het Witte Huis met een verklaring. Er stond: “De Verenigde Staten zullen niet ingaan op het uitzinnige geraas van een terrorist.”’

‘Dat klopt,’ zeg ik. ‘Dat doen we ook niet.’

‘Heeft u hem gesmeekt u te sparen, meneer de president?’

Mijn politiek adviseur Jenny Brickman kan zich de haren wel uit het hoofd trekken. Ze heeft ook geen security clearance, dus ze kent het volledige verhaal niet, maar ze had erop gehoopt dat ik in deze hoorzitting als een vechter over zou komen. Als u niet terug kunt vechten, zei ze, ga er dan niet heen. U zult hun politieke boksbal zijn.

En ze heeft gelijk. Op het moment is het Lester Rhodes’ beurt om me te blinddoeken en me met een stok af te ranselen, in de hoop dat hij een hoop geheime informatie en politieke blunders uit me zal weten te krijgen.

‘U schudt van nee, meneer de president. Voor alle duidelijkheid, u ontkent dat u Suliman Cindoruk heeft gesmeekt u te...’

‘De Verenigde Staten zullen iemand nooit om iets smeken,’ zeg ik.

‘Oké, u ontkent de bewering van Suliman Cindoruk dat u...’

‘De Verenigde Staten,’ herhaal ik, ‘zullen nooit iemand om iets smeken. Is dat duidelijk, meneer de voorzitter? Moet ik het nog eens zeggen?’

‘Goed, als u hem niet heeft gesmeekt...’

‘Volgende vraag,’ zeg ik.

‘Heeft u hem vriendelijk verzocht ons niet aan te vallen?’

‘Volgende vraag,’ zeg ik nog eens.

Hij zwijgt en kijkt naar zijn aantekeningen. ‘Mijn tijd is bijna op,’ zegt hij. ‘Ik heb nog een paar vragen.’

Ik heb één commissielid gehad – bijna gehad – maar dan zijn er nog twaalf te gaan, die allemaal boordevol oneliners, gevatte opmerkingen en strikvragen zitten.

De voorzitter is net zo berucht om zijn laatste vragen als om zijn vliegende start. Ik weet trouwens toch al wat hij gaat zeggen. En hij weet al dat ik er geen antwoord op kan geven.

‘Meneer de president,’ zegt hij, ‘laten we het over dinsdag 1 mei hebben. Algerije.’

Iets langer dan een week geleden.

‘Op dinsdag 1 mei,’ zegt hij, ‘viel een groep pro-Oekraïense, anti-Russische separatisten een ranch in Noord-Algerije aan waar Suliman Cindoruk zich zou schuilhouden. En dat bleek ook te kloppen. Ze hadden Cindoruk gelokaliseerd, en ze waren naar de ranch gegaan om hem te doden. Maar de aanval werd verijdeld door een team van commando’s en CIA-agenten uit de Verenigde Staten. En Suliman Cindoruk wist in de chaos te ontsnappen.’

Ik zwijg in alle talen.

‘Heeft u het bevel tot deze tegenaanval gegeven, meneer de president?’ vraagt hij. ‘En als dat zo is, waarom? Waarom zou de president van Amerika zijn strijdkrachten inzetten om het leven van een terrorist te redden?’

2

‘De voorzitter geeft het woord aan onze man uit Ohio, meneer Kearns.’

Ik knijp in de brug van mijn neus en vecht tegen de vermoeidheid. Ik heb de laatste week maar weinig uur geslapen, en het is een mentale krachttoer om jezelf te verdedigen als je met handen en voeten gebonden bent. Maar ik ben vooral geïrriteerd. Ik heb wel wat beters te doen. Ik heb hier geen tijd voor.

Ik kijk naar links – rechts voor de commissieleden. Mike Kearns is voorzitter van de Commissie voor de Rechtspraak van het Huis van Afgevaardigden en een protegé van Lester Rhodes. Hij draagt graag vlinderdassen, zodat we allemaal kunnen zien hoe intelligent hij is. Ik heb post-it-briefjes met meer inhoud gezien.

Maar hij weet hoe je iemand moet ondervragen. Voordat hij de politieke arena betrad is hij jarenlang federaal aanklager geweest. Hij heeft twee CEO’s uit de farmaceutische industrie en een voormalige gouverneur ten val gebracht.

‘Het uitschakelen van terroristen is een zaak van nationale veiligheid, bent u het daarmee eens?’

‘Absoluut.’

‘Bent u het er dan ook mee eens dat iedere Amerikaanse burger die het uitschakelen van terroristen verhindert, zich schuldig maakt aan landverraad?’

‘Ik zou zo’n actie veroordelen,’ zeg ik.

‘Maar zou het landverraad zijn?’

‘Daar beslissen advocaten en rechters over.’

We zijn beiden advocaat, mijn punt is duidelijk.

‘Zou het een afzettingsprocedure rechtvaardigen, als de president het uitschakelen van een terrorist verhindert?’